

TRINITAS

GDAŃSK - OLIWA • LUTY-MARZEC 2013 • NR 2(100), ROK XIV



Modlitwa za
kapłanów

s. 6

Wywiad
o soli

s. 12

W N U M E R Z E :

OD REDAKCJI



Czas płynie bardzo szybko, zwłaszcza w pełnym technologii XXI wieku. Jeszcze niedawno śpiewaliśmy kolędy, łamałiśmy się opłatkiem, a teraz wkraczamy w chwile zadumy i wyrzeczeń. Wielki Post, bo o nim mowa, jest doskonałą okazją do konkretnej pracy nad sobą, zmiany swojego życia i postępowania.

Myślę, że te wielkopostne dni, które Pan Bóg przed nami stawia zobowiązują nas do odpowiedniego ich wykorzystania. Możliwości nawracania się i zbliżania do Boga będzie w tym czasie wiele. Różne będą także nabożeństwa tego okresu liturgicznego (Droga Krzyżowa, Gorzkie Żale), które mają nam pomóc wejść w klimat męki i śmierci Jezusa. Dobrą okazją będą rekolekcje wielkopostne, których plany zamieszczamy w niniejszym numerze „Trinitasu”.

Najnowszy numer naszej parafialnej gazetki ma również być pomocny w dobrym wykorzystaniu czasu Wielkiego Postu. Do realnego, czyli prawdziwego spojrzenia na siebie i swoje wewnętrzne posłużyć może rachunek sumienia, który znajduje się na stronie 12.

W lutowo-marcowym numerze odnajdziemy także wywiad z księdzem Andrzejem Pradelą, który z racji pełnionej w diecezji funkcji, przybliży nam hasło trwającego roku duszpasterskiego. Być solą ziemi! To zachęta do działania, do przemiany siebie, by nie utać swojego prawdziwego smaku. Przeprowadzenia wywiadu podjął się nasz nowy redaktor Piotr Kołtan.

W numerze nie zabrakło tradycyjnych już rubryk o Opatach oliwskich oraz o korzeniach tego opactwa.

Życząc miłej lektury, zachęcamy do odpowiedzialnego wykorzystania tegorocznego postu. Niech będzie on czasem naszej wewnętrznej przemiany.

Redakcja

Przygotuj się do Liturgii



I Niedziela Wielkiego Postu, 17 lutego:

I czytanie: Pwt 26,4-10; II czytanie: Rz 10,8-13; Ewangelia: Łk 4,1-13;

II Niedziela Wielkiego Postu, 24 lutego:

I czytanie: Rdz 15,5-12, 17-18; II czytanie: Flp 3,17-4,1; Ewangelia: Łk 9,28b-36;

III Niedziela Wielkiego Postu, 3 marca:

I czytanie: Wj 3,1-8a; II czytanie: 1 Kor 10,1-6, 10-12; Ewangelia: Łk 13,1-9;

IV Niedziela Wielkiego Postu, 10 marca:

I czytanie: Joz 5,9a, 10-12; II czytanie: 2 Kor 5,17-21; Ewangelia: Łk 15,1-3, 11-32;

V Niedziela Wielkiego Postu, 17 marca:

I czytanie: Iz 43,16-21; II czytanie: Flp 3,8-14; Ewangelia: J 8,1-11;

Uroczystość św. Józefa, 19 marca:

I czytanie: 2 Sm 7,4-5a; II czytanie: Rz 4,13,16-18,22; Ewangelia: Mt 1,16, 18-21;

Niedziela Palmowa czyli MĘKI PAŃSKIEJ, 24 marca:

I czytanie: Iz 50,4-7; II czytanie: Flp 2,6-11; Ewangelia: Łk 22,14-23, 56 lub Łk 23,1-49;



intencje apostołstwa modlitwy

Intencja ogólna

Aby wzrastało poszanowanie przyrody, ze świadomością, że całe stworzenie jest dziełem Boga, powierzonym ludzkiej odpowiedzialności.

Intencja misyjna

Aby biskupi, prezbiterzy i diakoni byli niestrudżonymi głosicielami Ewangelii aż po krańce ziemi.

SŁOWO PROBOSZCZA.....

**KTÓRYŚ ZA NAS CIERPIAŁ RANY,
JEZU CHRYSSTE,
ZMIŁUJ SIĘ NAD NAMI!**

Drodzy Parafianie. Bogatsi o radosną wdzięczność za narodziny Zbawiciela - Światłości Świata, wkraczamy w kolejny okres roku liturgicznego. Rokrocznie przeżywany czas Wielkiego Postu jest okazją do umocnienia naszej wiary poprzez pokutę i nawrócenie. Ileż w życiu osiągnęliśmy dzięki niej, gdy w chwilach „nocy ciemnej” było nas stać na zwrócenie się do Źródła miłosierdzia? Ile wniosły w nasze życie dobre spowiedzi? Ponieważ nie jesteśmy bez skazy, więc bez Bożego Miłosierdzia trudno dobrze żyć, szczęśliwy jest ten, kto o tym pamięta. Wielki Post odnawia w nas to doświadczenie i pozwala z jeszcze większą ufnością złożyć nasze życie w rękach Miłosiernego Boga. Przed nami czas uświęcony miłością Boga i wiarą poprzednich pokoleń. Pamiętamy, z jaką pobożnością przeżywali ten okres nasi rodzice czy dziadkowie. Post oznaczał post, a pokuta oznaczała pokutę. By i nam dane było tego czasu nie zmarnować, trzeba właściwie odczytać wymowę i ducha tego okresu, to jest po prostu w naszym interesie. Jeżeli coraz częściej przyznajemy, że kondycja duchowa i moralna współczesnego człowieka jest nikła, to trzeba odpowiedzieć sobie na pytanie: co jest tego przyczyną? Niezwykle pomocny w tym może być Wielki Post z bogactwem treści i przeżyć zawartych między innymi w praktyce rekolekcji, postu i modlitwy, czy w nabożeństwach Drogi Krzyżowej i Gorzkich Żali. Skorzystajmy z tego czasu!

Ks. Zbigniew Zieliński
proboszcz

Gdańsk Oliwa, Wielki Post 2013 roku



NABOŻEŃSTWA WIELKOPOSTNE

DROGA KRZYŻOWA – piątki

- Dorośli (Katedra) godz. 8.30 i 17.30
- Dzieci (św. Jakub) - godz. 17.00
- Młodzież (św. Jakub) - godz. 19.00

GORZKIE ŻALE – niedziele godz. 17.00

DROGA KRZYŻOWA ULICAMI OLIWY - piątek 22 marca godz. 20.00 (przynosimy świece)

XXII DROGA KRZYŻOWA KSM „Semper Fidelis”, Kalwaria Wejherowska, sobota 23 marca.
Wyjazd autobusem o godz. 9.30 sprząda katedry. Rozpoczęcie o godz. 11 z kościoła św. Anny w Wejherowie.
Zapisy w zakrystii i w kancelarii.

OPACI OLIWSCY

FRANCISZEK MIKOŁAJ ZALESKI

OPAT OLIWSKI (1722-1740)

Pochodził z chełmińskiej szlachty pieczętującej się herbem Godziemba. Urodził się ok. roku 1680. Kształcił się w Chełmnie. W 1706 roku otrzymał niższe święcenia z rąk sufragana chełmińskiego, biskupa Seweryna Szczuki. W roku 1707 otrzymał kolejne święcenia: we wrześniu - subdiakonatu, w październiku - diakonatu i 13 listopada - święcenia prezbiteratu. 24 lutego następnego roku objął kanonię chełmińską. Dzięki stypendium otrzymanemu w czerwcu 1709 roku z fundacji Preucka rozpoczął studia w Rzymie. Przebywał w Rzymie od 8 października 1709 roku do 21 sierpnia 1712 roku. Po powrocie zainstalował się na kanonii warmińskiej, a w styczniu następnego roku zrezygnował z kanonii chełmińskiej.

W lutym 1715 roku został mianowany koadiutorem opata oliwskiego Kazimierza Dąbrowskiego. Odbył nowicjat w zakonie cysterskim, a w styczniu 1716 roku zrezygnował z kanonii warmińskiej. 6 kwietnia 1722 roku, dzień po śmierci Dąbrowskiego, Franciszek Mikołaj Zaleski został mianowany nowym opatem.

Jako opat ufundował przebudowę rezydencji opackiej oraz budowę spichlerza opackiego. Nad wejściem do spichlerza (w którym obecnie znajduje się Muzeum Etnograficzne) do dnia dzisiejszego zachował się umieszczony tam rodowy herb opata.

1 lutego 1733 umarł król August II, a z jego śmiercią nad Rzeczpospolitą zawisło widmo kolejnej wojny. Oliwa znalazła się

w zasięgu działań wojennych. W maju 1733 roku rezydent rosyjski Erdmann odczytał radzie miasta Gdańska deklarację carycy Anny Iwanownej sprzeciwiającą się wyborowi Stanisława Leszczyńskiego na króla Polski. Nie ulegając rosyjskim naciskom sejm elekcyjny 12 września obwołał Leszczyńskiego królem. Gdy od Inflant ruszyły w kierunku Warszawy rosyjskie wojska generała Piotra Lacy nowy król uciekł do Gdańska. Tu chciał czekać na pomoc Francji i Szwecji. Tymczasem 5 października kadłubowy sejm ustanowił królem Fryderyka Augusta Wettina, który został koronowany jako August III.

Wojska rosyjskie dotarły do Prus Królewskich. 16 stycznia zajęły Toruń, a w lutym 1734 roku okrążyły Gdańsk, który postanowił bronić korony Leszczyńskiego. Z klasztoru oliwskiego pospieszył do rosyjskiego generała opat Zaleski wraz z Georgiem Konstantym von Hülsen, a potem także przeor Gerard Hirtenberg, prosząc o ocalenie klasztoru. Rzeczywiście działania wojenne przyniosły sporo zniszczeń. Spłonął Sopot, zniszczone zostały młyny i dwory nad Potokiem Oliwskim, ocalał jednak klasztor, w którym kwaterował feldmarszałek Burkhard Christof von Münnich – od marca 1734 roku główny dowódca oblężenia Gdańska.

23 czerwca, pomimo posiłków szwedzkich i francuskich, skapitulowała twierdza Wisłoujście, co przesądziło o losach Gdańska. Stanisław Leszczyński zdecydował się

w nocy z 27 na 28 czerwca na opuszczenie miasta. Po jego ucieczce Gdańsk uznał władzę Augusta III, który 19 lipca przybył do Oliwy.

W Wysokiej pod Oliwą oczekiwał na króla feldmarszałek Münnich, dowodzący oddziałami saskim generał Jan Adolf Sachsen-Weissenfels, a także panowie polscy uznający, czy to dobrowolnie, czy pod przymusem, władzę Wettina.

Król August III pozostał w Oliwie do końca lipca. W rezydencji



opata przyjął delegację gdańskich mieszczan i przebywających w mieście polskich magnatów – dotychczasowych zwolenników Leszczyńskiego. 26 lipca – w dniu wspomnienia św. Anny a jednocześnie imienin carycy Anny Iwanownej, której August III zawdzięczał polską koronę w opactwie wydana została uczta na cześć solenizantki. Po zatwierdzeniu przywilejów Gdańska i uhonorowaniu dowódców wojsk rosyjskich i saskich król wyjechał z Oliwy do Drezna.

15 listopada 1736 roku koadiutorem opata Zaleskiego został Józef Jacek Rybiński. W 1738 roku przeorem klasztoru



został Iwo Roweder. Nowy przeor udał się wraz z opatem Zaleskim do Citeaux (podróż trwała od 26 marca do 17 lipca) z petycją o wprowadzenie w Oliwie kultu św. Oliwy z Anagni, której relikwie sprowadził kilkadziesiąt lat wcześniej opat Hacki. Po powrocie do Oliwy opat przekazał (15 września 1738) zarządzanie dobrami opackimi koadiutorowi Rybińskiemu. W następnym roku powstała w Oliwie Akademia Teologiczna oraz odbyły się uroczystości związane z wprowadzeniem kultu św. Oliwy. Szczegółowy opis pierwszej uroczystości ku czci św. Oliwy zawdzięczamy przeorowi Rowederowi, autorowi klasztornej kroniki.

Po śmierci biskupa warmińskiego Krzysztofa Szembeka (16 marca 1740) wysuwano kandydaturę Zaleskiego na biskupstwo warmińskiego. Zaleski zmarł jednak krótko po biskupie Szembeku, bo 7 kwietnia 1740 roku. Pochowany został w krypcie Kazimierza Dąbrowskiego 1 czerwca 1740 roku. Jego podobizna w klasztornym refektarzu jest ostatnią z szeregu portretów oliwskich opatów.●

Adam Kromer

Bibliografia

Stanisław Achremczyk, Zaleski Franciszek Mikołaj, Słownik Biograficzny Pomorza Nadwiślańskiego, t.4. Alfons Mańkowski, Prałaci i kanonicy katedralni chełmińscy, Toruń 1928. Edmund Cieślak, W obronie tronu króla Stanisława Leszczyńskiego, Gdańsk 1986. Zygmunt Iwicki, Konwent oliwski 1186-1831, Gdańsk-Pelplin 2010. Janca, Zarys historii muzyki w klasztorze oliwskim w latach 1224-1831, Gdańsk 1991.

Parafianie pytają

Dlaczego Święta Wielkanocne co roku mają inną datę?

W związku z regułą ustaloną na I Soborze Powszechnym w 325 roku w Nicei pierwszy dzień Wielkanocy wypada w niedzielę, która następuje po pierwszej pełni księżyca po równonocy wiosennej. Jeżeli natomiast pełnia księżyca przypada w niedzielę, to Wielkanoc wypada w następną niedzielę. Sobór w Nicei zaaprobował aleksandryjską metodę obliczania tej daty.

Aleksandryjczycy uznali 21 marca za dzień zrównania dnia z nocą i posługiwali się 19-letnim cyklem księżycowym. Uwzględniali to, że rok słoneczny składa się z 365 dni oraz pewnej nieokreślonej części dnia. Począwszy od V wieku, system ten był stopniowo przejmowany na całym Zachodzie. Wprowadzona w czasie Soboru Nicejskiego definicja czasu obchodzenia Wielkanocy natrafiła jednak na kłopoty wynikające z niedoskonałości kalendarza juliańskiego, który wtedy obowiązywał. W 1582 roku Wielkanoc przypadła już 11 marca. W tym to roku papież Grzegorz XIII wprowadził nowy kalendarz, nazwany na jego cześć gregoriańskim. Poza istotnymi uściśleniami dokonano zmiany polegającej na opuszczeniu w 1582 roku 10 dni pomiędzy 4 a 15 października.

W tym roku Uroczystość Zmartwychwstania Pańskiego, czyli Wielkanoc, obchodzimy 31 marca.

Masz pytanie dotyczące wiary lub Kościoła, wyślij je na adres e-mail: pismotrinitas@gmail.com. Postaramy się na nie odpowiedzieć.

DLA MŁODYCH

MODLITWA ZAMIAST NARZEKANIA

W dzisiejszych czasach tak dużo mówi się o kapłaństwie.

Na co dzień możemy spotykać wielu ludzi, którzy narzekają, że obecnie w Kościele brakuje księży oddanych swojej posłudze. Żalą się, że księża są niedostępni dla wiernych, że są nieżyczliwi, oderwani od rzeczywistości i zupełnie nie nadążają za współczesnym, nowoczesnym światem. Często to właśnie księża obarcza się winą za coraz mniejszą frekwencję w kościołach – „bo ich kazania są długie, nudne”, „bo ich słowa nie idą w parze z działaniem” i tak dalej. Od czasu do czasu słyszymy również doniesienia o skandalach lub aferach w Kościele, także z udziałem duchownych. Nie można zaprzeczyć, że niektórzy kapłani popełniają błędy, ulegają ludzkim słabościom – jednakże nie jest to powód do generalizowania i narzekania na wszystkich napotkanych księży.

Wbrew krytycznym opiniom możemy mnożyć przykłady księży, którzy dzieląc się swoimi talentami, uśmiechem i życzliwością, służąc pomocą i radą, jeszcze lepiej pokazują świat radość swojego powołania. Na każdym kroku możemy spotkać księży, którzy prowadzą wspólnoty duszpasterskie, próbując zainteresować wiernych nauczaniem Kościoła; zakładają świetlice, domy rekolekcyjne, ośrodki sportowe, zespoły muzyczne – wszędzie tam poświęcają bliżnim swój czas i pokazują innym, jak piękna może być droga ku Bogu. Niektórzy tworzą hospicja lub fundacje: wszystko po to, aby chorym i cierpiącym ludziom wskazywać Chrystusa – Źródło Nadziei. Jak często widzimy również księży, którzy w swojej sakramentalnej

posłudze pomagają wiernym pokonać ich codzienne problemy, przywracając tym samym nadzieję na to, że dzięki silnej wierze i ufności Bogu można przezwyciężyć smutek i wszelkie trudności.

Niedługo będziemy przeżywać Triduum Paschalne. Rozpocznie je Wielki Czwartek – dzień, w którym wspominamy ustanowienie sakramentów Eucharystii i Kapłaństwa. Przy tej okazji zastanówmy się, jak trudno jest być kapłanem we współczesnym świecie – w świecie ogromnych wymagań wobec Kościoła i kapłanów, a także wielu nieprzychylnych opinii na ich temat. Wielki Czwartek to również dobra okazja, aby wesprzeć konkretnych kapłanów w ich posłudze – można to uczynić na przykład poprzez włączenie się w różne akcje modlitewne. Poniżej zostanie przedstawionych kilka inicjatyw, które w sposób szczególnie starają się rozpowszechnić ideę modlitwy za kapłanów.

Apostolat Margaretka

Został założony 1 sierpnia 1981 roku w Kanadzie. Inspiracją do jego utworzenia było życie Margaret O'Donnell, która przez 27 lat swojego życia była sparaliżowana i mogła poruszać jedynie głową. Margaret ofiarowała swoje cierpienie jako szczególny rodzaj modlitwy za swoją parafię oraz kapłanów na całym świecie. To właśnie od jej imienia wzięła się nazwa tej inicjatywy. Symbolem apostolatu jest polny, biały kwiatek.

Modlitwy za danego kapłana podejmuje się siedmioosobowa



grupa. Każdy członek grupy w jednym, określonym dniu tygodnia poleca Bogu kapłana, który został objęty modlitwą. Zobowiązanie płynące z utworzenia „Margaretki” trwa do końca życia uczestników (to znaczy, że trwa ono również po ewentualnej śmierci kapłana). Przystąpienie do Apostolatu wiąże się ze złożeniem stosownego przyrzeczenia. Zewnętrzną oznaką przynależności do tej inicjatywy jest blankiet przedstawiający kwiat z 7 płatkami (w środku wpisywane jest imię i nazwisko kapłana objętego modlitwą, a na płatkach – imiona oraz nazwiska osób, które podejmują się modlitwy).

Wspólnota związana z tym apostolatem działa w sąsiedniej oliwskiej parafii pod wezwaniem Matki Bożej Królowej Korony Polskiej (parafia prowadzona przez ojców Cystersów).

www.kaplani.com.pl

Pomysł stworzenia strony zrodził się w Wielki Czwartek 2009 roku w Archidiecezji Gdańskiej. Jej powstanie było związane z ogłoszonym przez Ojca Świętego Rokiem Kapłańskim. Głównym celem było prowadzenie wymiany myśli o kapłaństwie, a także propagowanie idei modlitwy w ich intencji. Strona www.kaplani.com.pl podzielona jest na dwie części: „Strefę myśli” (w której znajdują się świadectwa kapłanów, felietony, artykuły, linki do blogów kapłańskich

Wit
na k
pla
com.
p
wsta
na P
mor

itd.), a także „Strefę modlitwy” (tu można podjąć się 30-dniowej lub stałej modlitwy za określonego kapłana; istnieje również możliwość, aby poprosić o modlitwę w intencji konkretnego kapłana).

Osoby, które podejmują się modlitwy w ramach tej inicjatywy, znają jedynie imię i rok święceń powierzzonego im kapłana.

Twórcy zorganizowali również akcję o nazwie „Słudzy Pana. Kapłani proszą o modlitwę”. Odbyna się ona przy okazji liturgii Wielkiego Czwartku. Jak czytamy na stronie internetowej: „akcja polega na umożliwieniu wiernym w poszczególnych parafiach podjęcia się modlitwy w intencji konkretnego księdza. Po Liturgii Wielkiego Czwartku będzie można wziąć specjalnie przygotowane „wizytówki”, na których widnieje imię księdza, rok jego święceń oraz intencja (taka sama dla wszystkich księży). Osoba, która wzięła intencję, tym samym zobowiązuje się do modlitwy za danego księdza przez kolejnych 30 dni. Na „wizytówce” jest także wskazówka, że po zakończonej modlitwie można przekazać tę intencję kolejnej osobie, aby modlitwa trwała.”

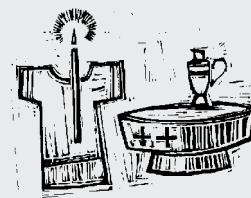
Dzieło Duchowej Adopcji Kapłanów

Inicjatywa ta została założona

2 lipca 2010 roku przez Sandrę Kwiecień, studentkę teologii z Bytomia. Celem akcji jest rozpowszechnienie modlitewnego wspierania wszystkich kapłanów – tych, którym coś zawdzięczamy, ale także tych, którzy w swoim życiu i posłudze popełnili błędy. Duchowa adopcja polega na zobowiązaniu się do codziennej modlitwy w intencji konkretnego kapłana, przez siebie wybranego. Ponadto każdy sam decyduje o czasie trwania swojego zobowiązania oraz rodzaju modlitwy, jaki chce odmawiać. Można podjąć się modlitwy na czas określony (na przykład na kilka tygodni, miesięcy lub lat). Istnieje również możliwość podjęcia się tak zwanej adopcji stałej – to jest: do końca życia osoby przyjmującej zobowiązanie. Chęć przystąpienia do Dzieła Duchowej Adopcji Kapłanów zgłasza się poprzez wysłanie e-maila na adres sandra.kwiecien@gmail.com. Na stronie Dzieła Duchowej Adopcji Kapłanów funkcjonuje również zakładka „Lista oczekujących” – kapłani, którzy potrzebują modlitwy, mogą zgłosić chęć bycia objętym modlitewnym wsparciem. Szersze informacje dotyczące Dzieła Duchowej Adopcji Kapłanów można znaleźć na stronie www.ddak.pl ●

Agnieszka Dankiewicz

Parafia w służbie człowiekowi



*Ja ciebie chrzczę
w Imię Ojca
i Syna i Ducha Świętego*

Leo Emilian Żebrowski
Zuzanna Maria Michalczyk
Sebastian Waldemar Zakrzewski
Julia Rozalewska
Nadia Mattu
Julian Andres Barrios
Adam Wyszowski
Maria Kamińska
Maksymilian Piotr Latos
Stanisław Sulkowski
Ewelina Serafin Jonca
Radosław Lejman
Natalia Ewa Mikołajczewska
Bruno Rusiecki-Dziczek
Marta Alicja Wojciechowska
Marica Sabrina Ciuraviu
Igor Szymon Falkowski

ciąg dalszy na str. 11



KAŁANI.COM.PL

Strefa Modlitwy

STRONA GŁÓWNA

IDEA

MODLITWA

INTENCJE

CYTELNIA

STREFA MYŚLI

- Podjąć modlitwę
- Zgłoś intencję
- Masze Święte
- Współpraca modlitewna
- Świadczenia
- Modlitwy za kapłanów
- Modlitwy życia
- Modlitwy o powołania
- Kontakt

Witamy na stronie internetowej poświęconej modlitwie za kapłanów

Jest rzecz niezwykle tajemnicza, iż modlitwa i cierpienie jednej osoby mogą się przyczynić do zbawienia drugiej (Pis. XII)

Wierząc w moc modlitwy wstawiennej – podejmując ją, można pomóc konkretnej osobie i można poprosić o pomoc. To tutaj, w strefie modlitwy, każdy ksiądz, podając swoje imię, może poprosić o wsparcie. Również osoby świeckie mogą przesyłać prośby o modlitwę w intencji konkretnego księdza. Strefa modlitwy gromadzi ludzi modlących się za kapłanów. Poprzez zgłoszenie swojego pragnienia modlitwy możesz dołączyć do grupy osób wstawiających się w modlitwie za księżmi. Otrzymasz wtedy imię kapłana do „omodlenia”.

Naszymi stałymi współpracownikami są siostry zakonne z całej Polski. Czekamy na Ciebie!

PONAD 10 000 KAPŁAŃSKICH INTENCJI OBJĘTYCH MODLITWĄ!

Pogotowie SMS
W razie potrzeby natychmiastowego wsparcia

Modlitwa
Podjąć modlitwę za kapłana

Intencja
Zgłoś imię konkretnego kapłana, będziemy się modlić

DZIECKO W KRAINIE INTERNETU.....

Społeczeństwo oparte na informacji udostępnia nam szereg udogodnień, ale stawia też sporo wyzwań, co do istnienia których nie zawsze jesteśmy świadomi. Spróbujmy nazwać kilka z nich i pomyśleć, co mogą oznaczać dla naszych dzieci.

Pierwszym i oczywistym zastosowaniem technologii informacyjnej jest powszechny dostęp do Internetu. Cieszymy się, gdy dzieciaki są w stanie czerpać z tego źródła wiedzy i wykorzystać znalezione informacje chociażby w trakcie odrabiania pracy domowej. Warto jednak porozmawiać z nimi i uwrażliwić, że nie wszystkie odnalezione tam materiały są w równej mierze wiarygodne. Część z nich może zawierać pomyłki, przekłamania bądź być po prostu umieszczona przez niekompetentnych amatorów. Dobrze więc, aby wyrobić w sobie nawyk porównywania

informacji z kilku źródeł.

Korzystając z dobrodziejstw łatwego dostępu do wszystkiego w internecie dobrze byłoby także ośwoić nasze pociechy z pojęciem ochrony dóbr intelektualnych. Chodzi tutaj nie tylko o oczywiste naruszenia praw autorskich przez ściąganie nielegalnych kopii gier czy plików muzycznych. Zdarzają się przypadki przedstawiania gotowych tekstów skopiowanych z Internetu jako pracy własnej. I to zarówno w środowiskach akademickich, jak i wśród uczniów szkoły podstawowej przedstawiających gotowe wypracowanie jako swoje własne.

Internet to nie tylko nieograniczony przepływ informacji, ale także portale społecznościowe i fora dyskusyjne. Istnieje nieprawdziwa opinia o anonimowości ich użytkowników. Oczywiście w sytuacji, gdy brak fizycznego kontaktu i każdy może podać się za kogo chce, istnieje pokusa, aby móc pozwolić sobie na więcej. Stąd fale agresji w wypowiedziach internetowych. Gorzej, jeśli dotyczą one konkretnych osób. Taka plotka czy oszczerstwo albo ośmieszający filmik powielone setki i tysiące razy przez internet żyje własnym życiem i może mieć druzgocący wpływ na ofiarę, której dotyczą. Warto uczulić dziecko, że obelga napisana w Internecie jest tak samo bolesna jak ta wypowiedziana osobiście. Tym gorzej, że Internet „zapamiętuje” treści na długo i często okazuje się niemożliwe wycofanie raz napisanego tekstu. Wystarczy dziecku pokazać np. stronę WebArchive^{*)} i „cofnąć się w czasie”, aby pokazać, jak wyglądał np. Onet kilka lat temu. Skoro tak, to zapamiętywane są również i inne strony, na których pociecha zostawia

swoje wpisy. Przy obecnym stanie technologii anonimowość tychże wpisów jest złudna i w przypadku rzeczywiście skrajnie obelżywych czy niebezpiecznych treści łatwo takiego użytkownika namierzyć z wyciągnięciem konsekwencji prawnych włącznie.

Dziecko w sieci może stać się potencjalną ofiarą nie tylko poprzez podobne do opisanych powyżej przypadki. Czasami nieświadomie prowokujemy zagrożenia w realnym świecie poprzez materiały, którymi chwalimy się w Internecie. Kilka zdjęć wyposażonego domu plus informacja o planach wakacyjnych czy urlopowych może stanowić swego rodzaju zaproszenie dla złodziei. Inny przykład: biorąc pod uwagę „pamięć” Internetu i „drugie życie” zamieszczanych tam materiałów, może się okazać w przyszłości, że pan dyrektor Kazimierz nie będzie zachwycony z filmików, które sam jako mały Kazio zamieścił po udanej imprezie.

Internet to źródło możliwości, to niewyczerpana Wszechnica Wiedzy Wszelakiej (WWW), ale także opisane pokrótce zagrożenia jak i dostęp do materiałów niepożądanych dla rozwoju dziecka. Oczywiście, warto korzystać z zabezpieczeń antywirusowych oraz programów (są takie również i darmowe) pozwalających kontrolować dostęp naszych pociech i odcinających im pewne treści. Nic jednak nie zastąpi żywego kontaktu z dzieckiem w „realu” i szczerą rozmowę o potencjalnych zagrożeniach opartej na wzajemnym zaufaniu i budowaniu z nim dobrych relacji. ●

Rafał J. Czekala

^{*)} Adres internetowy strony WebArchive – archiwum internetu <http://archive.org/web/web.php>

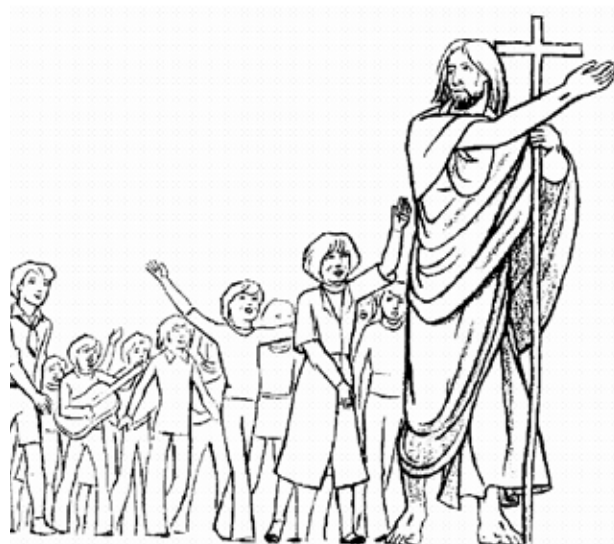
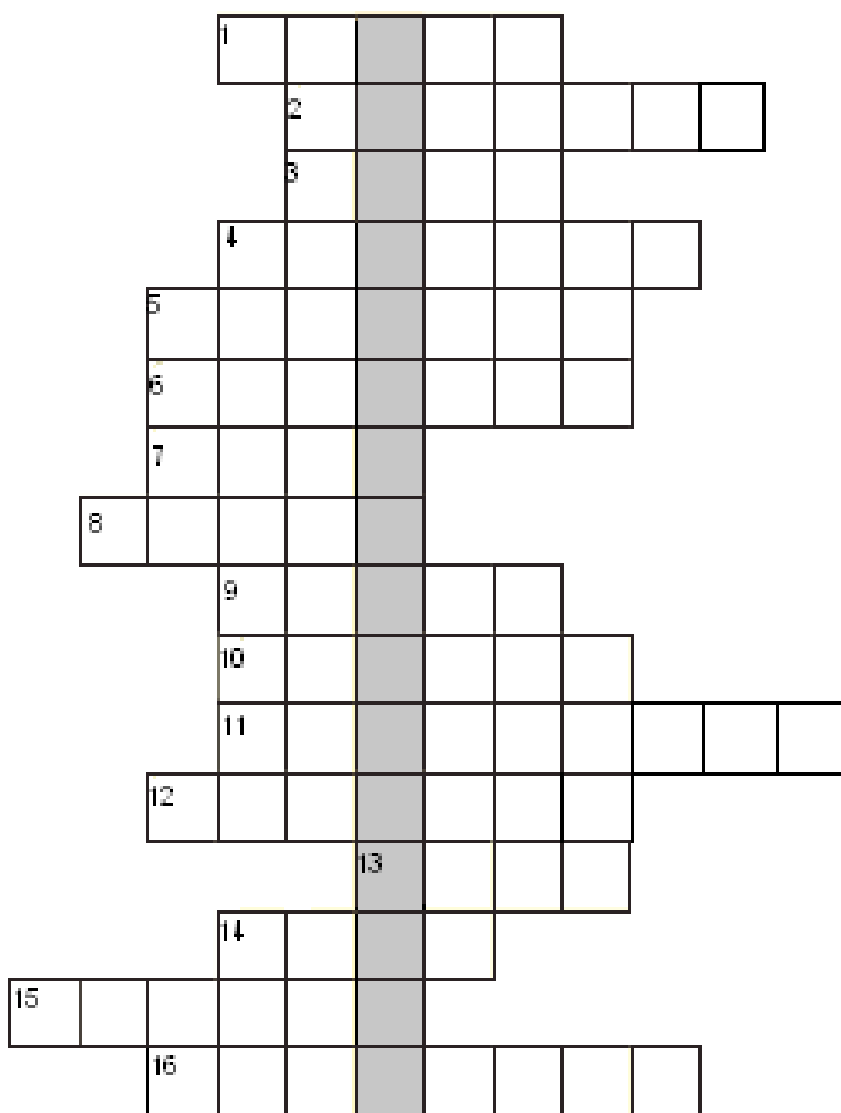


DLA NAJMŁODSZYCH..... RAZPLISZEK

Zadanie A

Rozwiąż krzyżówkę

Litery na szarym polu czytane z góry na dół utworzą rozwiązanie.



Rozwiąż zadanie, wpisz prawidłową odpowiedź, a kupon przynies do kościoła. Losowanie nagród 3 marca podczas Mszy św. o godz. 10.30 w kościele św. Jakuba.

1. Nazwa ceremonialnego nakrycia głowy biskupa (nie infuła)
2. Mamy 7 głównych lub przeciwko Duchowi św.
3. Spadły na niego wszelkie nieszczęścia, jego wiara się nie zachwiała.
4. Pierwsza księga Starego Testamentu
5. Najświętszy Sakrament, inaczej..... święta.
6. Dwie księgi Starego Testamentu występujące po księdze Rut
7. Imię pierwszego człowieka to...?
8. Bóg zgładził nim ludzkość, ocalił jedynie Noego z rodziną.
9. Syn Abrahama, którego Bóg chciał w ofierze.
10. Święto żydowskie, pamiątka wyjścia z niewoli egipskiej.
11. Zwiastował Maryi narodziny Jezusa.
12. Trzej Mędrcy przybyli ze....., by ujrzeć Jezusa.
13. Jak miała na imię matka Maryi?
14. Żona Lota zamieniła się w słup.....(czego?).
15. Kusił Jezusa na pustyni.
16. Ile było plag egipskich?



KUPON nr II/2013

(rozwiązanie)

(imię i nazwisko)

OLIWSKIE KORZENIE.....

Św. Bernard o kuszeniu Chrystusa i Kościoła czyli Głowa i Jej Ciało.

Opat Clairvaux wyróżnia w historii Kościoła okresy podobne do pokus Chrystusa na pustyni. Skoro Chrystus jako Głowa wycierpiał pokusy, tak samo musi to dotyczyć Jego Ciała, czyli Kościoła. Jednak Kościół w swoich dziejach ma być poddany nie trzem, ale czterem pokusom. Są to cztery okresy, które Kościół musi pokonać od swego założenia do końca świata. Występują one nie tyle chronologicznie, jeden po drugim, ale trwają równocześnie. Pierwszym z nich są krwawe prześladowania. Drugim jest czas herezji. Ta druga pokusa jest cięższa niż pierwsza, bowiem to ludzie wywodzący się z Kościoła, heretycy i schizmatycy, będą go ranili strzałami swoich fałszywych nauk i postępowaniem. Bernard z Clairvaux w sposób szczególny

odnosi ten okres do swoich, niezwykle burzliwych czasów dwunastego wieku, gdzie panuje pokój ze strony pogan, natomiast szerzące się herezje i schizmy niszczą Kościół. Natomiast trzeci okres jest najbardziej przykry dla Kościoła, polega bowiem na tym, że fałszywi synowie Kościoła usiłują zrobić z pobożności własny interes. Pozostaje w końcu czwarty i ostatni odcinek- czas antychrysta. Wówczas antychryst przetransformuje się w anioła światłości i będzie żądał dla siebie boskiej czci, starając się wprowadzić w błąd tych, którzy są wierni Chrystusowi. Św. Bernard wraz ze współczesnymi sobie, m.in. św. Norbertem czy Ottonem z Freising, był przekonany, że moment działania antychrysta jest bliski, o ile już nie nadszedł. W antypapieżu Anaklecie i filozofie Abelardzie widzi posłańców antychrysta. Pisząc „Życie świętego biskupa Malachiasza” i patrząc na współczesne mu

duchowieństwo, mimowolnie myśli znów o antychryście. Brak wybitnych mężów w Kościele wydaje się znakiem bliskiego końca świata. Na koniec

przytaczam fragment kazania na Wielki Post Opata z Clairvaux, które ma nas zachęcić do podjęcia czterdziestodniowej walki chrześcijańskiej: „Jak ma nie być postu Chrystusowego powszechnego dla wszystkich chrześcijan? Jak nie pójść członkom za Głową swoją? Jeśli dobro przyjęliśmy od Głowy, dlaczego zła nie przyjmujemy? Czy chcemy odrzucić ciężary, a przyjmować tylko to, co przyjemne? Jeżeli tak, to czynimy siebie niegodnymi takiego udziału (łączności z Chrystusem jako Głową). Albowiem wszystko co On wycierpiał, wycierpiał to za nas. Czyż nie jest przyjemnie współpracować z Nim w sprawie naszego zbawienia, w którym ujawniamy siebie jako Jego pomocników? Niewielki wysiłek pościć z Chrystusem dla tego, kto zasiądzie z Nim na uczcie Ojca. Niewielka to sprawa, jeżeli współcierpią członki z Głową, aby razem z Nią miały przebywać w chwale wiecznej. Szczęśliwy ten członek, który we wszystkim trzyma się Głowy i idzie za Nią, którędy by nie poszła. Gdyby oderwał się, czy oddzielił się od Niej, odejdzie od niego Duch życia. Jeżeli nie podziela losu Głowy, to skąd u niego ma być świadomość i życie?”.●

O. Bernard Grenz O. Cist.

Opactwo Szczyrzyc

**Kościół pw. św. Bernarda
w Rzymie w akwareli
Achille Pinelli**



IFICANS HYERUSALEM DOMINVS DISPERSIONES ISRAELIS CONGREGABIT - Paul 14



Lib-II-Cap-I-Schismate Petri Leonis in Galliam accitus vocatur: Angelorum visione Ecclesiam reparanturum
Exorto Petri nutabat Schismate navis Aligerum cantus, templaq; structum uidet
Dum ferus exagitat carbasa sancta Leo; Agnoscat pacis pater argumenta futura
Gallorum à Rege accitus procumbit ad aras: Depulsoq; metu currit in Alpe uiam

Anioły wspierają św. Bernarda podczas trwania schizmy w Kościele

Zainteresowanych tematyką św. Bernarda odsyłamy do strony internetowej
jemu poświęconej: www.bernard.cystersi.pl

Parafia w służbie człowiekowi



*Gdy zmartwychwstanę,
będę widział Boga*

Zdzisław Kubica, lat 81
Tadeusz Michałowski, lat 78
Maria Rublik, lat 100
Grażyna Gałęcka, lat 61
Wanda Daschke, lat 77
Piotr Kozikowski, lat 73
Anna Kłopotek, lat 82
Franciszek Szostak, lat 76
Romuald Symonowicz, lat 82
Marta Kolanowska, lat 98
Lech Bolt, lat 74
Andrzej Kawa, lat 47
Gertruda Libon, lat 87
Janina Muszyńska, lat 98
Zenona Piskorowska, lat 79
Władysława Polak, lat 87
Stanisława Jarycka, lat 96
Brygida Kuncewicz, lat 62
Teresa Grygorowicz, lat 81
Emilia Ziobro, lat 85
Piotr Uszliński, lat 60
Dariusz Mroch, lat 53
Jan Karol, lat 93
Aleksander Sulewski, lat 75
Gertruda Klamann, lat 67
Krystyna Baranowska, lat 58
Krystyna Głogowska, lat 86

*Wieczny odpoczynek
racz im dać Panie...*

BYĆ SOLĄ ZIEMI!

„Trzymać się mocno Jezusa – to nasze chrześcijańskie zadanie. To jest nasza misja.”

O istocie Roku Duszpasterskiego 2012/2013 w Archidiecezji Gdańskiej w kontekście rozpoczynającego się Wielkiego Postu rozważa ks. Kanonik Andrzej Pradela – dyrektor Wydziału Duszpasterskiego Kurii Metropolitalnej w Gdańsku.

Pismo Trinitas: *Mottem Roku Duszpasterskiego 2012/2013 jest hasło - „Być solą ziemi”. Co należy rozumieć przez te trzy słowa?*

Ks. Andrzej Pradela: Sól – bardzo potrzebny składnik, bez którego człowiek nie wyobraża sobie życia. Możemy nią np. podkreślić smak potraw, a także w okresie zimy posypać zaśnieżone ulice. Być solą ziemi w rozumieniu Ewangelii, to znaczy nadawać światu, a więc naszemu życiu Boży smak,

ubogacać świat chrześcijańskimi postawami, czynić go piękniejszym, bardziej Bożym i ludzkim.

PT: *13 lutego rozpoczyna się Wielki Post. Jakie szczególne odbicie w programie będzie miało hasło Roku Duszpasterskiego?*

AP: Jak wiadomo, Rok Duszpasterski w polskim Kościele łączy się terminowo z Rokiem Wiary, który papież Benedykt XVI rozpoczął 1 października 2012 r. Dodatkowo pozytywnym elementem będzie nałożenie się wspomnianych kwestii na okres trwania Wielkiego Postu. Elementem wspólnym dla tychże idei jest przede wszystkim stałe podkreślanie zjednoczenia z Bogiem i bycie otwartym na drugiego człowieka na zasadzie pomocy duchowej i materialnej. Benedykt XVI, mówiąc w sporym uproszczeniu, zachęca ludzi, aby „odkurzyli” swoją wiarę, przyjrzeni się jej

bardziej dogłębnie. Chodzi o to abyśmy oceniając zwycięstwa i porażki na drodze wiary, stawali się coraz lepsi i gorliwiej ją wyznawali. Wielki Post to szczególnie okres, który trwa zdecydowanie dłużej od innych ważnych przygotowań. 40 dni, wiele niedziel, gdzie jeszcze z większą pokorą, siłą trzeba przyrzeć się swojej wierze, np. w różnych aspektach – miłości do bliźniego, udziału we mszy świętej, modlitwie, studiowaniu pisma świętego oraz innych praktykach religijnych. Myślę, że Wielki Post jest dodatkową okazją, aby w te założenia Roku Wiary i Roku Duszpasterskiego jeszcze bardziej się zaangażować.

PT: *Okres Wielkiego Postu powinien wzbudzać wśród wiernych, w szczególności parafian świątyni archikatedralnej, większe zainteresowanie poziomem uduchowienia. Z kolei słowa - „Być solą ziemi” niosą ze sobą zaproszenie do dyskusji i działania.*

AP: Parafia Archikatedralna jest bardzo istotnym miejscem w życiu Kościoła, a program Roku Duszpasterskiego jest realizowany w dużym wymiarze z poszczególnymi grupami duszpasterskimi. Przejawia się to m.in. w formie posługi na ambonie, rekolekcjach, udziale

Ks. Andrzej Pradela
Dyrektor Wydziału Duszpaster-
skiego Kurii Metropolitalnej w
Gdańsku (fot. ks. R. Starkowicz)



w uroczystościach diecezjalnych, takich jak rozpoczęcie Roku Wiary. Zbliżające się rekolekcje wielkopostne to dobry czas, by wzmocnić relacje z Bogiem, Kościołem i drugim człowiekiem.

PT: Człowiek często szuka odpowiedzi na temat powstania/ zagłady świata, a zapomina o pytaniu jak dbać o świat? Warto przytoczyć słowa, które za pośrednictwem Pisma Świętego kieruje do nas Św. Mateusz: „Wy jesteście solą ziemi; jeśli tedy sól zwietrzeje, czymże ją nasolą? Na nic więcej już się nie przyda, tylko aby była precz wyrzucona i przez ludzi podeptana.” (Mat. 5, 13). Te jakże wyraziste słowa podkreślają wagę relacji międzyludzkich, a mimo tego człowiek często przechodzi obok nich obojętnie lub nie traktuje ich poważnie. Jakie podstawowe kroki muszą wykonać wierni, aby hasło – „Być solą ziemi” stało się dla nich przełomowym w pojmowaniu życia, traktowaniu bliźniego, czy utożsamiania się z Kościołem?

AP: Słowa Św. Mateusza powinny być przywoływane

częściej przez człowieka. Właściwie to każdy dzień należałoby rozpoczynać od tych słów. **To jest nasze chrześcijańskie zadanie. To jest nasza misja.** Każdego dnia, w jakichkolwiek warunkach się znajdujemy, żyjemy i jakkolwiek wykonujemy pracę. To Jezus mówi do nas – bądźcie solą ziemi, czyli nadawajcie temu życiu, tej ziemi smak. Bądźcie jako katolicy tymi, którzy kształtują świat, by stawał się jeszcze bardziej Boży, przyjazny i radosny. To jest cudowne zadanie dla każdego z nas. Pięknie by było, gdyby w czasie Wielkiego Postu każdy zechciał, czy może spróbował, bo nie zawsze wszystko się uda, w chociażby procencie autentycznie być tą solą ziemi zawsze tam, gdzie Pan Bóg go postawi. Może to być dobrym postanowieniem wielkopostnym – nie ma lepszego (*serdeczny uśmiech*).

PT: Zdaje się obserwować, iż człowiek boi się pytać, co ma robić, by nie zatracić smaku i być w należyty sposób solą dla ziemi?

AP: Myślę, że o to przede

wszystkim Pana Jezusa trzeba się pytać w czasie swojej osobistej adoracji. W tej rozmowie Syn Boży będzie podpowiadał co należy czynić, by być solą ziemi. Jak będziemy się Jego trzymali szczerze i mocno, to na pewno nią będziemy. Nie ma innej możliwości - **trzymać się mocno Jezusa!** Możemy tutaj przywołać wiele dróg – modlitwa, udział w sakramencie eucharystii, zagłębianie się w słowo Boże czy też studiowanie prasy katolickiej, itd. W każdym człowieku Pan Bóg inaczej przełamuje bariery, wątpliwości, inaczej dotyka, by dotrzeć do jego wnętrza – duszy i dlatego ta droga do bycia solą ziemi w ogólnych założeniach jest dla każdego taka sama, by być świadkiem Jezusa, Kościoła. Z drugiej strony droga przemiany, gorliwszego stawania się solą ziemi przebiega w każdym z nas inaczej, jest drogą indywidualną. Tak właśnie każdego z nas traktuje Pan Bóg – indywidualnie. Być blisko Jezusa to drogowskaz do bycia solą ziemi.●

**Rozmowę przeprowadził
Piotr Kołtan**



PORACHUJMY SIĘ.....

Słowo „nawrócenie” w czasie Wielkiego Postu powraca w kościelnym przepowiadaniu jak żadne inne. Słyszymy je nieprzypadkowo już w popielcowej liturgii, gdy kapłan posypuje nasze głowy popiołem: „Nawracajcie się i wierzcie w Ewangelię!” Mają one bowiem wyznaczyć kierunek dla owocnego przeżycia tego niezwykłego czasu.

Co to znaczy nawrócić się? Kto potrzebuje nawrócenia? Co trzeba zrobić, by przeżyć nawrócenie? To są pytania, które wyjątkowo intensywnie powinny towarzyszyć nam podczas wielkopostnej zadumy.

Jak więc praktycznie „zabrać się” za nawracanie? Najważniejsze jest uświadomienie sobie, że potrzebuję nawrócenia, czyli po prostu, że jestem grzesznikiem. Takie uznanie się za grzesznika najpełniej dokonuje się w momencie, kiedy człowiek zgina kolana przed kratą konfesjonału a potem z własnych ust, w obecności kapłana, oskarża się przed Bogiem i przed sobą samym ze swoich złych czynów. Nie ma przecież bardziej wiarygodnego świadka i zarazem oskarżyciela własnej grzeszności niż ja sam... Tylko z czego się spowiadać?

Aby ułatwić przygotowanie początku drogi nawrócenia, postanowiliśmy przygotować pomoc w dobrym przygotowaniu się do spowiedzi. Po prostu rachunek sumienia:

1. Czy przystępuję do sakramentu pokuty ze szczerym pragnieniem oczyszczenia, nawrócenia, odnowienia życia i osiągnięcia głębszej przyjaźni z Bogiem?
2. Czy na poprzednich spowiedziach nie zapomniałem lub umyślnie nie zatałem jakichś grzechów ciężkich?
3. Czy wypełniłem nałożony obowiązek zadośćuczynienia? Czy naprawiłem wyrządzone krzywdy? Czy usiłowałem wypełniać postanowienie

poprawy życia według Ewangelii?

I. PAN MÓWI: „BĘDZIESZ MIŁOWAŁ PANA BOGA TWEGO Z CAŁEGO SERCA” (Mt 22, 37)

1. Czy zwracam serce moje do Boga tak, abym przez wierne wypełnianie przykazań miłował Go prawdziwie ponad wszystko jak syn ojca, czy raczej zabiegam o sprawy doczesne? Czy kieruję się czystą intencją w moich czynach?
2. Czy mam mocną wiarę w Boga, który przemówił do nas przez swojego Syna? Czy trwałem mocno przy nauce Kościoła? Czy troszczę się o formację chrześcijańską słuchając słowa Bożego, unikając wszystkiego, co przynosi szkodę wierze? Czy zawsze mocno i bez obawy wyznawałem wiarę w Boga i Kościół? Czy w życiu prywatnym i publicznym chętnie okazywałem znaki mojej przynależności do Chrystusa?
3. Czy modliłem się rano i wieczorem? Czy moja modlitwa jest prawdziwą rozmową serca i umysłu z Bogiem, czy tylko zewnętrzną praktyką? Czy ofiarowałem Bogu moje trudy, radości i cierpienia? Czy uciekam się do Niego w pokusach?
4. Czy mam szacunek i miłość dla imienia Bożego? Czy obrażałem Boga bluźnierstwem, krzywoprzysięstwem albo braniem imienia Bożego nadaremnie? Czy odnosiłem się bez szacunku do Najświętszej Maryi Panny i Świętych?
5. Czy odnoszę się ze czcią do niedzieli i świąt Kościoła, do nabożeństw liturgicznych, a zwłaszcza do Mszy św., uczestnicząc w nich czynnie, pobożnie i uważnie? Czy wypełniłem przykazanie dorocznej spowiedzi oraz Komunii wielkanocnej?
6. Może mam „inne bóstwa”, to jest rzeczy, o które bardziej się staram i którym więcej ufam niż Bogu, a mianowicie bogactwa, zabobony, horoskopy, bioenergoterapia, spirytyzm i

inne formy magii? Czy moim bożkiem jest praca, pieniądz, hazard?

II. PAN MÓWI: „MIŁUJcie SIĘ WZAJEMNIE, JAK JA WAS UMIŁOWAŁEM” (J 15, 12)

1. Czy miłuję prawdziwie mojego bliźniego? Czy nie wykorzystuję do różnych egoistycznych celów ludzi, z którymi żyję na co dzień (rodzina, współpracownicy, podwładni), czy nie czynię im tego, czego nie chciałbym doznawać od innych? Czy przez złe słowa i uczynki byłem dla nich zgorszeniem?
2. Zastanów się: czy

przez cierpliwość i prawdziwą miłość w twojej rodzinie przyczyniłeś się do dobra i radości innych? Czy jako ojciec/matka troszczysz się o chrześcijańskie wychowanie dzieci i wspierasz ich dobrym przykładem oraz rodzicielską powagą? Czy jako mąż/żona zachowuję wierność swojemu współmałżonkowi w myślach i w uczynkach?

3. Czy dzieliłem się dobrami z biedniejszymi od siebie? Czy w miarę swoich możliwości bronię uciśnionych, pomagam nieszczęśliwym, wspieram ubogich? Czy swoim bliźnim, zwłaszcza ułomnym, starcom, ubogim, przybyszom lub innym ludziom okazywałem wzdargę?
4. Czy w swoim życiu pamiętam o posłannictwie, jakie otrzymałem w sakramencie bierzmowania? Czy uczestniczyłem w dziełach apostołstwa i miłosierdzia Kościoła oraz w życiu parafii? Czy modliłem

się i spieszyłem z pomocą w potrzebach Kościoła i świata, np. w intencji zjednoczenia Kościoła, o ewangelizację narodów, o zachowanie pokoju i sprawiedliwości na świecie, itp.?

5. Czy troszcę się o dobro i pomyślność wspólnoty ludzkiej, w której żyję?. Czy też troszcę się wyłącznie o siebie? Czy w miarę swoich sił współpracuję nad szerzeniem w ludzkim społeczeństwie sprawiedliwości, dobrych obyczajów, zgody i miłości? Czy spełniam zgodnie



z sumieniem obowiązki obywatelskie?

6. Czy jestem w swojej pracy lub na stanowisku sprawiedliwy, czynny, uczciwy, pełniąc służbę społeczną z miłością? Czy dałem słuszną i należną zapłatę robotnikom i tym, którzy mi służą? Czy wypełniłem zobowiązania i dotrzymałem obietnic?

7. Czy prawowitym władzom okazywałem posłuszeństwo i należyty szacunek?

8. Jeśli piastuję urząd lub jeśli sprawuję władzę, czy wykorzystuję to dla własnej

wygody, czy też dla dobra innych w duchu posługi?

9. Czy przestrzegałem prawdy i wierności, czy może fałszywymi słowami, oszczerstwem, zniesławieniem, bezmyślnym sądem, naruszeniem sekretu wyrządziłem zło innym?

10. Czy naruszyłem prawo do życia i zdrowia, sławy, honoru, albo dóbr cudzych? Czy wyrządziłem jakąś szkodę bliżnim? Czy doradzałem lub spowodowałem poronienie? Czy innych nienawidziłem? Czy się kłóciłem? Czy przezywałem lub przeklinałem bliźnich? Czy powodowany samolubstwem zaniedbałem z własnej winy zaświadczyć o niewinności bliźniego? Czy przestrzegałem przepisów prawa drogowego?

11. Czy kradłem cudze rzeczy? Czy pragnąłem ich w sposób niesłuszny i nieuporządkowany? Czy wyrządziłem innym szkodę? Czy zwróciłem cudzą rzecz i czy naprawiłem szkodę? Czy szanowałem dobro społeczne?

12. Jeśli doznałem krzywdy, czy dla miłości Chrystusa byłem gotowy do pokoju i pojednania? Czy przechowuję nienawiść lub pragnienie zemsty?

III. CHRYSTUS PAN MÓWI: „BĄDZIE DOSKONALI JAK OJCIEC” (Mt 5, 48)

I. Jaki jest podstawowy kierunek mego życia? Czy ożywia mnie nadzieja życia wiecznego? Czy troszczyłem się o postęp w życiu duchowym przez modlitwę, czytanie i rozważanie Słowa Bożego, przyjmowanie sakramentów świętych i umartwienie? Czy starałem się pokonywać wady, złe skłonności i namiętności, jakimi są: zazdrość, nieumiarkowanie w jedzeniu i piciu? Czy nadużywałem napojów alkoholowych? Czy pod wpływem pychy i hardości nie wynosiłem się wobec Boga, a gardziłem innymi uważając siebie za lepszego? Czy nie narzucałem innym mojej woli, lekceważąc ich wolność i prawa?

2. Jaki użytek robiłem z czasu, sił i zdolności, które otrzymałem od Boga jako „ewangeliczne talenty”? Czy posługuję się nimi

wszystkimi, aby się stawać z dnia na dzień doskonalszy? Czy próżnowałem i byłem leniwy?

3. Czy znośłem cierpliwie bóle i przeciwności życiowe? W jaki sposób praktykowałem umartwienie, aby „dopełnić to, czego brakuje cierpieniom Chrystusa” (por. Kol 1, 24)? Czy przestrzegałem przepisów dotyczących postu i wstrzemięźliwości?

4. Czy strzegłem zmysłów i całego mojego ciała we wstydlivosti i czystości jako świątyni Ducha Świętego, gdyż zostało ono powołane do chwalebego zmartwychwstania? Czy odnosiłem się do ciała jako do znaku miłości, którą wierny Bóg okazuje ludziom, a która w pełni jaśnieje w sakramencie małżeństwa? Czy nie dopuściłem się grzechu nieczystości (oglądanie filmów, zdjęć o nieprzyzwoitej treści, nierząd, masturbacja, bezwstyd, uczynki homoseksualne i inne sprzeczne z naturą, nieprzyzwoite słowa i myśli, bezwstydne pragnienia)? Jak jako małżonek podchodzę do kwestii związanych z przekazywaniem życia? Czy nie stosowaliśmy środków antykoncepcyjnych mających zapobiec poczęciu się nowego życia? Czy uczęszczałem na rozmowy, widowiska i zabawy przeciwne godności chrześcijańskiej i ludzkiej? Czy przez swoją nieprzyzwoitość pobudzałem innych do grzechu? Czy w pożyciu małżeńskim zachowywałem prawo moralne?

5. Czy pod wpływem lęku lub obłudy postępowałem wbrew sumieniu?

6. Czy starałem się zachować w życiu prawdziwą wolność dzieci Bożych, według prawa Ducha Świętego, czy też może jestem niewolnikiem jakiejś namiętności?

Rachunek sumienia został przygotowany w oparciu o materiały znajdujące się na stronie www.spowiedz.pl. Tam też można zaczerpnąć więcej informacji na temat spowiedzi.

PLANY REKOLEKCJI PARAFIALNYCH

REKOLEKCJE DLA DOROSŁYCH

w Bazylice Archikatedralnej
Ks. Krzysztof MUDLAFF

SOBOTA – 9 marca 2013 r.

- 10.30** Msza św. z nauką dla chorych z sakramentem namaszczenia chorych i agapą w kawiarence
18.00 Msza św. z nauką

NIEDZIELA – 10 marca 2013 r.

- 7.00, 8.30, 10.00, 11.30, 13.00, 18.00** - Msze św. z nauką rekolekcyjną
17.00 Gorzkie Żale z kazaniem pasyjnym

PONIEDZIAŁEK – 11 marca 2013 r.

- 8.45** Koronka do Miłosierdzia Bożego
9.00 Msza św. z nauką
17.30 Różaniec z Nowenną do MB Oliwskiej
18.00 Msza św. z nauką

WTOREK – 12 marca 2013 r.

- 8.45** Koronka do Miłosierdzia Bożego
9.00 Msza św. z nauką
17.30 Różaniec z Nabożeństwem do Miłosierdzia Bożego
18.00 Msza św. z nauką

ŚRODA – 13 marca 2013 r.

- 8.45** Koronka do Miłosierdzia Bożego
9.00 Msza św. z nauką
17.30 Różaniec i Nowenna do MB Nieustającej Pomocy
18.00 Msza św. - zakończenie rekolekcji

SPOWIEDŹ ŚWIĘTA W ARCHIKATEDRZE:

NIEDZIELA-PODCZAS MSZY ŚWIĘTYCH
PONIEDZIAŁEK - ŚRODA
GODZ. 7-10; 17-19

REKOLEKCJE AKADEMICKIE

w kościele św. Jakuba
Ks. Piotr WIECKI

NIEDZIELA – 10 marca 2013 r.

- 20.00** Msza św. z nauką

PONIEDZIAŁEK – 11 marca 2013 r.

- 20.00** Nieszpory z nauką rekolekcyjną

WTOREK – 12 marca 2013 r.

- 20.00** Nabożeństwo pokutne z nauką – spowiedź – adoracja Najświętszego Sakramentu

ŚRODA – 13 marca 2013 r.

- 20.00** Msza św. i zakończenie rekolekcji

REKOLEKCJE DLA MŁODZIEŻY

szkół średnich w kościele św. Jakuba
Ks. Piotr WIECKI

CZWARTEK – 21 marca 2013 r.

- 10:00** Nabożeństwo z nauką rekolekcyjną

PIĄTEK – 22 marca 2013 r.

- 10:00** Nabożeństwo pokutne z nauką rekolekcyjną – film
20.00 Droga Krzyżowa ulicami Oliwy (przynosimy świece)

SOBOTA – 23 marca 2013 r.

- 10:00** Msza św. z nauką rekolekcyjną – agapa

NIEDZIELA PALMOWA – 24 marca 2013 r.

Msza św. dla młodzieży Archidiecezji Gdańskiej

REKOLEKCJE DLA UCZNIÓW

SZKÓŁ PODSTAWOWYCH I GIMNAZJÓW

w kościele św. Jakuba
Ks. Piotr WIECKI

NIEDZIELA – 10 marca 2013 r.

- 9.00** Msza św. dla kl. I, II i III gimnazjum
10.30 Msza św. dla kl. I – VI podstawowych
12.00 Msza św. dla kl. „0” i przedszkolaków

PONIEDZIAŁEK – 11 marca 2013 r.

- 10.30** nauka rekolekcyjna dla kl. 0, I, II i III
11.30 nauka rekolekcyjna dla kl. IV, V i VI
12.30 nauka rekolekcyjna dla kl. gimnazjalnych
15.00 Droga Krzyżowa dla kl. 0-VI podstawowych
16.00 Droga Krzyżowa dla kl. I-III gimnazjum

WTOREK – 12 marca 2013 r.

- 10.30** nauka rekolekcyjna dla kl. 0, I, II i III
11.30 nauka rekolekcyjna dla kl. IV, V i VI
12.30 nauka rekolekcyjna dla kl. gimnazjalnych
15.00 nabożeństwo pokutne i spowiedź kl. III- VI
16.00 nabożeństwo pokutne i spowiedź I-III gimnazjum

ŚRODA – 13 marca 2013 r. - zakończenie rekolekcji

- 10.30** Msza św. na zakończenie rekolekcji kl. 0, I, II i III
11.30 Msza św. na zakończenie rekolekcji kl. IV, V i VI
12.30 Msza św. na zakończenie rekolekcji I-III gimnazjum

POD ZABYTKOWĄ PISZCZAŁKĄ.....

*Stabat Mater dolorosa
iuxta crucem lacrimosa,
dum pendebat Filius.*

Okres Wielkiego Postu w kościele katolickim, obfituje w szereg pieśni o tematyce i charakterze odzwierciedlającym teksty liturgiczne, towarzyszące przeżywaniu tego czasu pokuty i nawrócenia.

Czas ten również w twórczości wielkich kompozytorów okazał się być niezwykle inspiracją do stworzenia dzieł, które do dziś nie przestają zachwycać słuchacza. Dość wspomnieć o przepięknym *Stabat Mater* Pergolesiego, czy też o *Pasjach* opartych na Ewangelii wg św. Mateusza i Jana, autorstwa niedoścignionego Jana Sebastiana Bacha.

Również, a może przede wszystkim, w kompozycjach organowych znajdziemy szereg utworów przeznaczonych na czas Wielkiego Postu. Począwszy od wspomnianego kantora kościoła św. Tomasza w Lipsku, poprzez dzieła choćby Johanna Pachelbela (autor tak popularnego *Kanonu*) czy też Dietricha Buxtehude'a odnajdziemy grube tomy kompozycji opartych na pieśniach kościelnych (opracowania chorałowe), co jednak nie powinno dziwić, zważywszy na fakt, iż wspomniani kompozytorzy byli związani z kościołem jako praktykujący organiści.

Wielki Post w muzyce liturgicznej

Mówiąc o muzyce liturgicznej towarzyszącej Tempus

Quadragesimae, należy kilka słów poświęcić doborowi pieśni śpiewanych podczas nabożeństw, które powinny korespondować z tekstami przewidzianymi w liturgii. Przede wszystkim należy zwrócić uwagę na wyraźny podział Wielkiego Postu na czas pokuty i nawrócenia oraz na czas Wielkiego Tygodnia, w którym od Niedzieli Palmowej począwszy rozważamy mękę i śmierć Chrystusa.

Przyzwyczajeni jesteśmy do automatycznego kojarzenia Wielkiego Postu z pieśniami „Ogrodzie Oliwny”, „Ach mój Jezu”, „Wisi na krzyżu”, jednak pieśni te jasno i wyraźnie mówią o cierpieniach i męce Chrystusa na krzyżu, a zatem odpowiadają liturgii Wielkiego Tygodnia.

W pierwszym okresie, począwszy od Środy Popielcowej, teksty liturgiczne zwracają uwagę na potrzebę pokuty i nawrócenia oraz na przypomnienie sobie chrztu i odnawianie jego łaski, jego skutków i zobowiązań. Korektę tego wszystkiego w życiu chrześcijańskim co zostało zaniedbane, zapomniane, skrzywione (ks. *Tarsycjusz Sinka – Liturgika, Kraków 1997*).

Nabożeństwom powinny towarzyszyć zatem pieśni o charakterze pokutnym, jak np. „Bliskie jest królestwo Boże”, „Przepuść Panie”, „Dajeś nam przykład”; psalmy czy też pieśni oparte na tekstach psalmów: „Serce me do Ciebie wznoszę”, „Pokładam w Panu ufność mą”, „Bądź mi litościw”, czy w końcu pieśni chrzcielne: „Przez chrztu świętego”, „Com przyrzekł Bogu”.

Nabożeństwa Pasyjne

W czasie Wielkiego Postu towarzyszą nam nabożeństwa pasyjne, do których przede wszystkim należy nabożeństwo Drogi Krzyżowej i Gorzkie Żale. Stanowią one wyjątek w odniesieniu do opisanego powyżej doboru pieśni, w których ze względu na pasyjny charakter wykonywać

należy pieśni o męce Pańskiej.

Kilka słów o charakterystycznym jedynie dla polskiego kościoła nabożeństwie Gorzkich Żali.

Jest to modlitwa liturgiczna w Kościele katolickim, mająca najczęściej charakter nabożeństwa eucharystycznego zazwyczaj odprawianego w okresie Wielkiego Postu, szczególnie w niedziele, ale również, zależnie od lokalnych zwyczajów, w inne dni, np. w Triduum Paschalne.

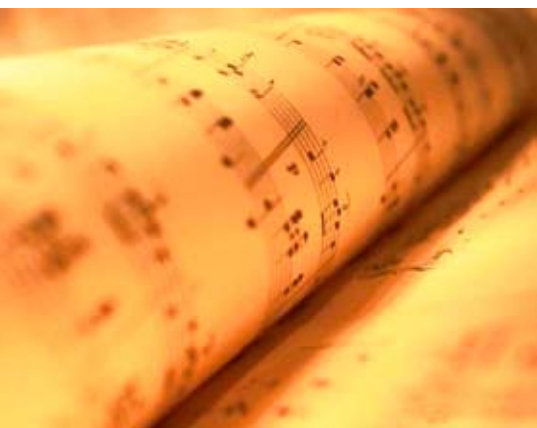
Nabożeństwo powstało przy kościele św. Krzyża w Warszawie i stąd rozpowszechniło się na całą Polskę. Pierwszy raz zostało wydane drukiem w 1707 roku staraniem ks. Wawrzyńca Stanisława Benika, ze Zgromadzenia Księży Misjonarzy świętego Wincentego à Paulo pod tytułem „Snopek Mirry z Ogrodu Gethsemańskiego” albo „Żalose Gorzkiej Męki Syna Bożego [...] rozpamiętywanie”.

Muzyka organowa w Wielkim Poście

Odpowiedni do czasu charakter powinna mieć muzyka organowa wykonywana podczas nabożeństw. „Ogólne Wprowadzenie do Mszału Rzymskiego” wypowiada się na ten temat jednoznacznie: *W okresie Wielkiego Postu gra na organach i innych instrumentach jest dozwolona tylko w celu podtrzymania śpiewu. Wyjątek od tej zasady stanowią: Niedziela Laetare (IV Niedziela Wielkiego Postu), uroczystości i święta.*

Nie należy się zatem dziwić ascetycznemu charakterowi towarzyszącej nam w tym czasie muzyce w kościele (podczas Triduum Sacrum organy w kościele milkną zupełnie). Podobnie jak wspomniany wcześniej odpowiedni dobór pieśni, również i charakter towarzyszenia organowego ma pomagać nam w lepszym i pełniejszym zrozumieniu i wykorzystaniu tego świętego czasu. ●

Błażej Musiałczyk



GRUPY DUSZPASTERSKIE

WSPÓLNOTA APOSTOLATU MARYJNEGO

W ywodzi się z dawnego Stowarzyszenia Cudownego Medalika, które zatwierdził papież Pius X w dniu 8 czerwca 1905 r. Stowarzyszenie to było ściśle związane z objawieniami, jakie otrzymała św. Katarzyna Labouré w 1830 r. Głównym zadaniem Stowarzyszenia było szerzenie kultu Najświętszej Maryi Panny Niepokalanej za pośrednictwem Cudownego Medalika. Podrugiej wojnie światowej Stowarzyszenie w Polsce podzieliło los innych organizacji kościelnych – zostało rozwiązane przez władze komunistyczne. Założycielem -wskrzesicielem, jednocześnie pierwszym dyrektorem krajowym Apostolatu Maryjnego został ks. Teofil Herrmann ze Zgromadzenia Księżów Misjonarzy św. Wincentego a Paulo. Ksiądz Teofila Herrmanna zmarł w opinii świętości w roku 2003.

Apostolat Polski aktywnie działa w Polsce od roku 1980, w roku 2003 został włączony do ogólnoswiatowej wspólnoty AMM - Stowarzyszenia Cudownego Medalika, które obecnie działa niemal na wszystkich kontynentach świata i skupia ponad 10 milionów członków. W październiku 2005 r. przedstawiciele Polskiego Apostolatu Maryjnego wzięli udział w światowym zjeździe AMM w Rzymie z okazji 100-ek

rocznicy powstania tej wielkiej wspólnoty, zaś w listopadzie 2009 r. czteroosobowa delegacja z Polski, uczestniczyła w międzynarodowych obradach statutowych w Paryżu. W grudniu 2003 r. Centrala Apostolatu Maryjnego została przeniesiona z Warszawy do Sanktuarium Najświętszej Maryi Panny Objawiającej Cudowny Medalik w Zakopanem – Olczy. Dyrektorem krajowym został mianowany ks. Jerzy Owsiak CM. Pełnił tę funkcję do czerwca 2006. Następnie do końca 2012. Dyrektorem Krajowym



Stowarzyszenia był ks. Tadeusz Lubelski ze Zgromadzenia Księżów Misjonarzy a od 1 stycznia 2013 r. funkcję tę pełni ks. Jacek Wachowiak CM.

Aktualnie w Polsce do Apostolatu należy prawie milion Polaków.

Cele Apostolatu Maryjnego:

- Pogłębienie kultu Niepokalanej życiem autentycznie chrześcijańskim i rozpowszechnianie Cudownego Medalika.

- Oddziaływanie na ludzi zaniedbanych, obojętnych i zagrożonych religijnie, zwłaszcza znajdujących się w niebezpieczeństwie śmierci.
- Propagowanie idei braterskiej miłości i likwidowanie obojętności, niechęci, niezgody i napięć oraz długotrwałych sąsiedzkich względnie rodzinnych niesnasek czy niepowodzeń, a często prowadzących do trwałej nienawiści.
- Członkiem Apostolatu może zostać każdy, kto przyjmie Cudowny Medalik zobowiązując się tym samym do okazywania czci N.M.P i świadczenia o nim w swoim otoczeniu.

W naszej parafii Apostolat Maryjny działa już od wielu lat. Opiekunem kościelnym jest aktualnie ksiądz Piotr Listewnik.

Spotkania odbywają się regularnie, zawsze każdego 27 dnia

miesiąca o godz. 16.00 w kościele św. Jakuba. Od kilku lat parafialny Apostolat zawsze 8 grudnia w godzinach od 12.00-13.00 zaprasza na tzw. godzinę łaski dla całego świata. Chcą być w ten sposób posłuszni wezwaniu Maryi: „Dzięki modlitwie w tej godzinie ześlę wiele łask dla duszy i ciała”. Zapraszamy do wspólnej modlitwy.

Ryszard Bednarczyk

więcej informacji: www.apostolat.pl

WYDARZENIA W PARAFII.....

Jak co roku na początku stycznia odbył się bal charytatywny organizowany przez Stowarzyszenie Miłośników Archikatedry Oliwskiej. Wzięło w nim udział kilkadziesiąt osób, które w miłej atmosferze przy dobrej muzyce spędziło tę karnawałową noc. Wydarzenie to miało miejsce w gościnnych progach Filharmonii Bałtyckiej.



24 stycznia 2013 r. w Szkole Podstawowej nr 23 odbył się IV Międzyszkolny Konkurs Kolęd pt. "Niosę ci kolędę...": w kategorii kolędy Polskiej klas I-III II miejsce otrzymały: Hanna Kurkowska i Zofia Prusik z klasy IIIb; w kategorii kolędy polskiej dla klas IV-VI III miejsce otrzymały: M.Cherek, M.Sominika i W.Sroka z klasy VI; w kategorii kolędy angielskiej dla klas IV-VI I-miejsce otrzymały: Julia Dudkowska oraz Julia Franceson z klasy VI. Wręczenie nagród oraz prezentacja laureatów odbyły się 27 stycznia br. w kościele św. Jakuba. Gratulujemy.



Pod koniec stycznia zakończyła się wizyta duszpasterska w naszej parafii. Kapłani odwiedzili 2097 rodzin, z 3790 mieszkających w naszej wspólnotie (pozostałe były nieobecne lub nie życzyły sobie wizyty duszpasterza). Dziękujemy każdemu domowi za wspólną modlitwę, otwartość, dialog, wzajemne ubogacenie wiarą.



TRINITAS – PISMO PARAFII ARCHIKATEDRALNEJ PW. ŚWIĘTEJ TRÓJCY W GDAŃSKU-OLIWIE

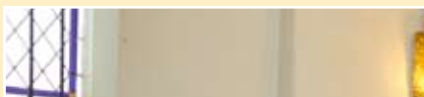
Gazeta parafialna. Pismo funkcjonuje tylko dzięki składkom czytelników. Nakład 500 egz. Numer zamknięto 6.02.2012 r.

Zespół redakcyjny: Ryszard Bednarczyk, Agnieszka Dankiewicz, ks. Jarosław Dittmer, Adam Kromer, Piotr Kołtan, Błażej Musiałczyk, ks. prałat Zbigniew Zieliński, ks. Bartłomiej Zentkowski (red.)

Zdjęcia: Małgorzata Haase, ks. Rafał Starkowicz, ks. Bartłomiej Zentkowski oraz zbiory Redakcji.

Adres redakcji:

„Trinitas”, ul. Bpa. E. Nowickiego 5; 80-330 Gdańsk, tel.: 58 552 47 65; e-mail: pismotrinitas@gmail.com



**KONKURS 'NIOŚ CI KOŁĘDĘ'
ORGANIZOWANY PRZEZ SZKOŁĘ PODSTAWOWĄ NR 23
I PARAFIĘ ARCHIKATREDRALNĄ - 24/27 STYCZNIA 2013 R.**

